

VOLLEDIG

door Ninja Paap-Luijten

Ik wil je tanden op mijn huid, zachtjes knabbelend, tastend, proevend. Tintelingen langs mijn rug als je heel, héél zachtjes bijt. Jouw mond verkent mijn lichaam, langzaam strelend, en je vingers ondertussen – jouw vingers zijn net zachte kussen. Ze glijden naar beneden, soepel en trefzeker, jouw huid heet op de mijne. In een vederlichte dans ontdoe je mij van kleren. Lichter dan ooit warm jij me op. Hoewel ik nu naakt ben, is jouw aanraking genoeg om mij te doen ontbranden.

Mijn huid wordt week, mijn stem wordt zacht, jij hebt mij volkomen in je macht. Je ziet de hunkering in mijn blik en je streling wordt nog trager, want jij wil hiervan genieten. Met mijn ogen smee ik je: ga door, ga door! – maar jij glimlacht en neemt pauze. Heel langzaam buig jij je voorover, tot ik je lippen bijna voel. Ik sidder als jouw vingertoppen mijn naakte huid ontmoeten. Daar waar ik niet eerder door een ander werd ontdekt, leg jij je toe op mijn beleving.

Ik zweef.

De realiteit lijkt niet van mij. Ik voel alleen waar jij me raakt, jouw been dat op het mijne ligt, jouw lippen even later, mij omsluitend; zachtjes zuigend. Je kent geen haast of scherpe lijnen, al het harde komt van mij, jij laat mij helemaal ontdooien,

behalve waar je mij niet slap laat zijn. Ik kán niet meer talmen, denk ik vergeefs, want dan fluister jij weer hees: wacht nog even, wacht mijn lief – en ik wacht, want ik heb niks te vertellen.

Je neemt me mee het onbekende in. Vurig in jouw greep geef ik me aan jou over, buiten adem, buiten zinnen, laat ik mij door jou beminnen. Ik wil je lippen op de mijne, maar jij hebt andere ideeën. Je nibbelt aan mijn oor, een nieuwe vonk schiet door mij heen. Als dan eindelijk je mond de mijne raakt, omklemt je hand mijn stijfste deel, en jouw soepele bewegingen doen mij denken: ik ben niet heel.

In stukken besta ik; alleen daar, alleen maar – alleen waar jij mij raakt kan ik iets voelen, de rest is raar en vreemd, niet daar, niet mij.

Dan richt jij je op, een en al kracht, en je legt mijn vingers bij jou op je macht. Toe maar, zeg jij, met die glimlach nog steeds, in je blik nu iets nieuws – vreemde onzekerheid. Nu is het mijn beurt, denk ik, en ik doe wat jij deed; streel plekje voor plekje, liefkoos vluchtig en brandend heet. Opnieuw ga ik zweven, maar dit keer ga ik op in de onmetelijke wens van jouw sidderend genot. Onder mijn vingers voel ik je vuur, een laagje zweet mengt zich met dat van mij. Zoet smaak je als ik je in mijn mond neem, zoet en vochtig en vreemd en vertrouwd. Je vingers klauwen in mijn haar, je smeekt – en ik pauzeer. Als ik opkijk, voel ik de schuine glimlach op mijn lippen, en jij grijnst me tegemoet. Zal ik doorgaan, vraag ik jou, maar jij zegt nee, niet nu, te gauw.

Ik voel je tanden op mijn huid, je knabbelt, tast en proeft, likt het zweet en kust mijn hitte, maakt mij weker dan ik ooit ben geweest. Je kneedt me, tot ik draai, zoals jij me hebben wilt. Ik ben jouw vorm, jou gewillig, en jij kneedt maar door, jouw lijf tegen het mijne, je handen overal, je lippen in mijn hals. Dan stel je hijgend weer een vraag: mag ik verder met je gaan? En ik voel jou, tast naar achter, vind jouw hardste deel en antwoord: ga door, ik wil je in me.

Je duwt jezelf langzaam voort, jouw wang tegen de mijne, ik hoor je hijgen, voel je zweet, en je handen bij mijn stijve. Terwijl ik op jouw ritme dans, prettig traag en beangstigend nieuw, neem jij mijn lichaam vast, en ineens voel ik dan álles. Een geheel.